

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/11/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898653
Dátum vydania rozhodnutia:	03.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9015898653.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému X. H. a spol. pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na verejnom zasadnutí v Bratislave 3. marca 2016 prerokoval odvolanie Krajského prokurátora v Nitre proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 24. apríla 2014 sp. zn. 1 T 5/2002, a takto

rozhodol:

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa odvolanie krajského prokurátora z a m i e t a.

Odôvodnenie

Vyššie citovaným rozsudkom krajského súdu bol obžalovaný X. H. podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. por.) oslobodený spod obžaloby Krajského prokurátora v Nitre z 8. apríla 2002 č. Kv 10/2002-14 pre skutok právne posúdený ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.), ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

dňa 17. januára 1997 v čase asi o 24.00 hod. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s Z. J. vyhľadali v Šali W. J., nar. XX.XX.XXXX a pred predajňou potravín na ul. Budovateľskej ho pod zámienkou, aby sa s nimi zúčastnil „vymáhačky“, vlákali do osobného motorového vozidla zn. FIAT UNO ŠPZ Z., ktoré si zapožičali na tento účel od S. J.. Uvedeným vozidlom ho potom odviezli za mesto Šaľa smerom na obec Vlčany, kde asi 1 km za železničným priecestím zastavili na pravej krajnici s tým, že je potrebné opraviť reflektor na strane spolujazdca. X. H. vyšiel z vozidla, otvoril dvere na mieste, kde sedel W. J. a snažil sa ho z vozidla vytiahnuť. On sa mu však vytrhol, načo do neho Z. J. z miesta za vodičom strelil presne nezistenou zbraňou ráže 9 mm do hrudníka, čím mu spôsobil priestrel hrudníka. Keď vypadol z vozidla, opätovne sa snažil po ňom streliť, ale sa mu to nepodarilo, vtedy vzal zbraň X. H. a strelil W. J. do hlavy, čím mu spôsobil zástrel hlavy, v dôsledku ktorých zranení poškodený zomrel. Potom ho obaja pretiahli cez cestu a hodili do odpadového kanála pod most a vrátili sa do Šale, odkiaľ z pivnice patriacej k bytu J. vzali kovovú tyč, ktorou po návrate na miesto činu zaklínili mŕtvolu, aby nevyplávala na povrch, pretože nebolo preukázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie ihneď po jeho vyhlásení zástupca krajského prokurátora do zápisnice o hlavnom pojednávaní, pričom včas podané odvolanie odôvodnil osobitným podaním (č.l. 1734-1741).

V písomných dôvodoch odvolania krajský prokurátor uviedol, že so závermi krajského súdu nemôže súhlasiť, pretože zabezpečenú dôkaznú situáciu vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovaného X. H..

Produkované dôkazy v predmetnej veci, aj keď absentuje základný priamy dôkaz, sú spôsobilé ako súbor nepriamych dôkazov tvoriť vo svojom súhrne logickú, ničím neporušovanú ucelenú reťaz, na základe ktorej je možné vyvodiť záver o jeho vine.

Pripustil, že orgány prípravného konania vychádzali pri objasňovaní predmetnej trestnej veci predovšetkým z výpovede svedka X. Z. z 25. marca 1997, ale nezodpovedá zistenému skutkovému stavu veci tvrdenie krajského súdu, že túto výpoveď nemožno preveriť žiadnymi priamymi ani nepriamymi dôkazmi. Naopak okolnosti uvádzané svedkom v tejto výpovedi sú v súlade s ďalšími objektívne zistenými dôkazmi. Okolnosti spáchania skutku, ktoré svedok vo svojej výpovedi uviedol, korešpondujú so závermi znaleckého posudku znalcov z odboru zdravotníctva MUDr. X. U. a MUDr. N. Z. ohľadne spôsobu vzniku zranenia a počtu výstrelů na poškodeného. Závery posudku potvrdzujú, že na osobu poškodeného bolo strieľané minimálne dvakrát. V oboch prípadoch znalci konštatovali, že strelné kanály korešpondujú s rekonštrukčnou polohou tela poškodeného, simulovanej na základe výpovede svedka X. Z..

Bez znalosti skutkových okolností nie je možné, aby si svedok X. Z. vymyslel spôsob spáchania skutku tak, aby jeho popis bol v súlade s mechanizmom vzniku zranenia, ako to konštatovali znalci vo svojom posudku.

Rovnako sa nemôže stotožniť s tvrdením krajského súdu, že dátum skutku bol odvodený len z výpovede svedka Z., pretože napriek tomu, že znalcom sa nepodarilo zistiť presný, dokonca ani ohraničiť približný dátum smrti poškodeného J., títo sa jednoznačne vyjadrili, že mŕtvola musela byť vo vode viac ako jeden mesiac, teda ku skutku muselo dôjsť minimálne mesiac predtým, ako bola nájdená. V tejto súvislosti poukázal na prečítanú výpoveď svedkyne H. J., bývalej manželky poškodeného, ktorá s ním žila v spoločnej domácnosti, že poškodeného videla naposledy 17. januára 1997, kedy vo večerných hodinách odišiel zo spoločnej domácnosti a viac sa nevrátil. To znamená, že práve od toho dňa, keď malo dôjsť ku skutku, sa datovala nezvestnosť poškodeného, ktorú neskôr zahlásili príbuzní poškodeného na políciu. Preto je nepravdepodobné, aby svedok Z. vo svojej výpovedi na políciu 25. marca 1997 uviedol dátum spáchania skutku bez toho, aby vedel, kedy k nemu malo dôjsť. Preto dátum 17. januára 1997 zodpovedá tomu, kedy došlo k spáchaniu skutku a bol aj bez presného ustálenia znalcami dostatočne objasnený.

Tvrdenie krajského súdu, že vo vozidle, ktoré označil vo svojej výpovedi svedok Z. ako vozidlo, kde malo dôjsť ku skutku, a to motorové vozidlo zn. FIAT UNO, ŠPZ: Z., sa nenašli žiadne stopy, ktoré by potvrdzovali výpoveď svedka, nemožno považovať za objektívne. Prehliadkou vozidla bolo totiž zistené, že v odkladacom priestore pravých dverí sa nachádzal projektil ráže 9 mm, pričom poškodený bol zasiahnutý rážou tohto istého kalibru. Zaistený projektil bol predložený KEÚ PZ v Bratislave na porovnanie so strelami zaistenými v prípade usmrtenia poškodeného a v prípade zastrelenia psa v obci Gáň, kde bolo zistené, že všetky tieto strely boli vystrelené z jednej a tej istej zbrane kalibru 9 mm. Nájdené stopy nasvedčujú tomu, že v ňom malo dôjsť ku skutku, čím sa potvrdila výpoveď svedka Z.. Ďalej poukázal na svedecké výpovede S. J. a jeho manželky X., ktorí potvrdzujú výpoveď svedka Z. o zapožičaní vozidla na spáchanie skutku.

Zbraň, ktorou malo dôjsť k spáchaniu skutku sa síce nepodarilo zabezpečiť, avšak vykonaným dokazovaním bolo dostatočne, hoci len nepriamymi dôkazmi preukázané, že išlo o zbraň obžalovaného X. H., ktorú použil aj pri spáchaní skutku v obci Gáň, kde ňou vystrelil na psa. Vyplyva to aj z výpovede svedka A.C., ktorý potvrdil, že pri skutku v obci Gáň videl u obžalovaného zbraň - čiernu pištoľ ráže 9

mm, ktorú mu potom, keď viezli zraneného H. na ošetrovanie do nemocnice, v puzdre odovzdal. Podľa svedka mal obžalovaný túto zbraň v legálnej držbe.

Výpovedi svedka C. korešpondujú aj výsledky skúmania KEÚ PZ, ktorý v odbornom vyjadrení k projektilu vypitvaného z hlavy poškodeného konštatoval, že išlo o projektil, ktorý bol súčasťou ostrého náboja kalibru 9 mm a bolo zistené, že bol druhovo zhodný so strelou predloženou na skúmanie vo veci evidovanej pod č. p. VKE-1315/KEÚ-EXP-97 (strelba v obci Gáň, ktorou došlo k postreleniu psa).

Vyššie uvedené okolnosti potom dostatočne odôvodňujú záver, že zbraňou obžalovaného, ktorú použil proti psovi v obci Gáň, bol usmrtený aj poškodený J., čo len potvrdzuje výpoveď svedka Z. z 25. marca 1997. Hodnovernosť jeho výpovede potvrdzujú aj znalci z odboru psychiatrie a napokon aj výpoveď svedka Ing. N. I., ktorý viedol výsluch svedka Z. v uvedený deň za prítomnosti obhajcu obžalovaného.

Výpoveď svedka Z. z 25. marca 1997 bola potvrdená viacerými nepriamymi dôkazmi, ktoré jednoznačne potvrdzujú okolnosti uvádzané týmto svedkom. Naopak obrana obžalovaného, ktorú uviedol vo svojich výpovediach, bola v celom rozsahu vyvrátená. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd vyhodnotil zabezpečené dôkazy v rozpore s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. jednostranne v prospech obžalovaného, preto navrhol napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b/, d/ Tr. por. zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predsedníčka senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 251 Tr. por. doručila rovnopis odvolania prokurátora ostatným stranám trestného konania na vyjadrenie, ktorú možnosť využil obžalovaný X. H. podaním došlým súdu 30. apríla 2015 (č.l. 1749-1750).

Vo svojom vyjadrení uviedol, že záverečný návrh prokurátora, aby bola vec po zrušení vrátená súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, považuje za absurdný. Podobná požiadavka prokurátora adresovaná najvyššiemu súdu už bola v minulosti, no celé jej vybavenie až po záverečné rozhodnutie trvalo viac ako 10 rokov. Celé trestné konanie trvá už 18 rokov, čím bolo porušené jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Vo veci už konali viaceré senáty, ktoré vykonali rozsiahle dokazovanie, výsledkom čoho bolo, že súd vyhodnotil skutkový stav podľa všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Krajský súd dôsledne odstránil všetky výhrady, ktoré uviedol najvyšší súd vo svojom uznesení, ktorým zrušil pôvodný rozsudok. Nemá pochybnosti o tom, že krajský súd rozhodol na základe všetkých dostupných dôkazov a ďalšie dokazovanie už nie je potrebné. Určite je potrebné zahájiť vo veci nové vyšetrovanie zamerané na zistenie pravého páchatela predmetného trestného činu. Vedením trestného stíhania proti nemu nedôjde k potrestaniu vinníkov. Krajská prokuratúra svojím odvolaním bráni ďalšiemu vyšetrovaniu. Domnieva sa, že základnou chybou bolo nesprávne posúdenie procesného postavenia osoby X. Z.. Podľa skutočností uvedených vo výpovedi z 25. marca 1997 Z. priznal svoju účasť na žalovanom skutku, čo sa však neodrazilo na jeho procesnom postavení. Prokuratúra počas celého trestného procesu nekriticky verila slovám menovaného, a to i napriek tomu, že on sám niekoľkokrát výpoveď zmenil a skutočnosti z výpovede z 25. marca 1997 boli inými dôkazmi vyvrátené. Poukazoval na závery znalcov z odboru psychológie, ktorí podrobili znaleckému vyšetrovaniu tohto svedka i na jeho predchádzajúcu minulosť, keď bol svedok odsúdený za šírenie poplašnej správy. Nesúhlasí s dôvodmi prokurátora, keď tvrdí, že v čase jeho zranenia v obci Gáň odovzdal svedkovi C. „vražednú zbraň“, ktorou mal vystreliť na psa. Podľa prokurátora malo ísť o rovnakú zbraň ráže 9 mm, ktorá bola použitá pri vražde poškodeného J..

Tieto tvrdenia sú zavádzajúce, nakoľko v obci Gáň bol v postavení poškodeného, bol postrelený zbraňou ráže 7,65 mm. Nikdy sa nepreukázalo, že by strieľal na psa. Naopak jeho legálne držaná zbraň bola podrobená balistickej skúške, pri ktorej zistili, že zbraň nepoužil. Projektil nájdený v obci Gáň je iba typovo podobný s projektilom z hlavy poškodeného J., čo potvrdzuje znalecké skúmanie nachádzajúce sa v spise.

Svedok X. Z. nebol prítomný v obci Gáň, preto nemohol vydať svedectvo o tom, kto akou zbraňou strieľal na psa a nemohol potvrdiť takú okolnosť v tejto trestnej veci, že v obci Gáň strieľal tou istou zbraňou, akou bol usmrtený poškodený J.. Takéto informácie nevyplývajú z trestného spisu, preto považuje za prirodzené, aby prokuratúra prezradila zdroj svojich informácií, aby boli dostupné každému zo zúčastnených strán.

V závere svojho vyjadrenia zopakoval, že krajský súd vo veci vykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy, nebránil vykonaniu dôkazov navrhovaných stranami, a preto nemožno hovoriť o jednostrannom hodnotení dôkaznej situácie zo strany súdu. Rozsudok považuje za spravodlivý a objektívny, preto navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť.

Zástupca generálneho prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomných dôvodov odvolania, na ktorom trvá. Odvolaniu navrhol vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátiť krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí uviedol, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom, a preto navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný X. H. na verejnom zasadnutí uviedol, že trvá na svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátora. Rozhodnutie krajského súdu je správne, a preto navrhol odvolanie prokurátora zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúci vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), účinného od 1. januára 2006, podľa predpisov dovtedy účinných, t.j. zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie krajského prokurátora nie je dôvodné.

Úvodom je potrebné uviesť, že v predmetnej trestnej veci bola obžaloba podaná 16. decembra 1997 na obžalovaných X. H. a Z. J.. Krajský súd v Nitre vo veci prvýkrát meritórne rozhodol rozsudkom 16. decembra 1998 sp. zn. 1 T 69/1997 (v senáte JUDr. Miroslava Šupu), ktorým oboch obžalovaných uznal za vinných z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. (bod 2) v podstate na tom istom skutkovom základe, ako je uvedený v teraz napadnutom rozsudku.

Obžalovaným uložil podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. tresty odňatia slobody, a to obžalovanému X. H. vo výmere 10 (desať) rokov a obžalovanému Z. J. vo výmere 11 (jedenásť) rokov, pričom na výkon uloženého trestu zaradil obžalovaných zhodne do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Na základe odvolania oboch obžalovaných bol uvedený rozsudok uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2001 sp. zn. 3 To 23/2000 podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. zrušený v celom rozsahu a podľa § 260 Tr. por. bola vec vrátená prokurátorovi na došetrenie. Už v tomto rozhodnutí najvyšší súd konštatoval, že je pomerne komplikované uviesť, v ktorých smeroch treba prípravné konanie doplniť a ktoré skutočnosti treba objasniť, resp. ktoré úkony treba vykonať. Zároveň konštatoval, že v dobe podania obžaloby výsledky prípravného konania boli tak rozporné, že sú pochybnosti o opodstatnenosti postavenia obžalovaných pred súd.

Po došetrení podal krajský prokurátor na krajskom súde 11. apríla 2002 novú obžalobu pre skutok zo 17. januára 1997, právne posúdený u oboch obžalovaných ako trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí 23. septembra 2002 (v senáte JUDr. M. Šupu) uznesením sp. zn. 1 T 5/2002 podľa § 188 ods. 1 písm. c/ Tr. por. s použitím § 172 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zastavil

trestné stíhanie oboch obžalovaných pre skutok popísaný v obžalobe, nakoľko nebolo preukázané, že skutok spáchali práve obžalovaní. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť prokurátor, pričom spis bol v dôsledku sťažnosti predložený najvyššiemu súdu až 17. decembra 2003. Dôvodom oneskoreného predloženia bolo, že vyhotovené rozhodnutie bolo odovzdané na opis 21. augusta 2003.

Najvyšší súd uznesením z 25. marca 2004 sp. zn. 3 To 103/2003 vyhovel sťažnosti prokurátora a podľa § 149 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a krajskému súdu prikázal vo veci konať a rozhodnúť. Vo svojom rozhodnutí konštatoval, že apriorne neodmieta stanovisko krajského súdu vo vzťahu k zavineniu obžalovaných, ale každý meritórny záver je v súčasnosti ešte predčasný, lebo dôkazy je potrebné vykonať na hlavnom pojednávaní. V závere uznesenia vytkol krajskému súdu 15-mesačné prieťahy pri predkladaní vecí na sťažnostný súd, čím nerespektoval zásadu rýchlosti konania (§ 2 ods. 4 Tr. por.). Spis došiel na krajský súd 25. mája 2004, pričom predseda senátu úpravou zo 14. júna 2004 určil vo veci termín hlavného pojednávania na 21. až 22. decembra 2004.

Hlavné pojednávanie sa v stanovenom termíne neuskutočnilo a vo vybavovaní veci znovu nasledovali prieťahy. Hlavné pojednávania boli pre rôzne príčiny opakovane odročované (neúčast' svedkov, obžalovaných alebo obhajcov, prípadne pre práceneschopnosť predsedu senátu).

Medzitým došlo k úmrtiu pôvodného predsedu senátu (JUDr. M. Šupu), zomrel aj obžalovaný Z. J. a jeho trestné stíhanie bolo zastavené. Vo veci začal konať senát pod vedením JUDr. Zity Matyóovej, ktorý na neverejnom zasadnutí 23. novembra 2011 uznesením podľa § 231 ods. 1 Tr. por. s použitím § 233 ods. 2 a § 172 ods. 2 písm. a/ Tr. por. trestné stíhanie obžalovaného X. H. zastavil, pretože trest, ku ktorému môže trestné stíhanie viesť, je celkom bezvýznamný popri treste, ktorý bol obžalovanému uložený alebo mu hrozí. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bolo zistenie senátu, že proti obžalovanému sa viedli na iných súdoch ďalšie trestné konania pre obzvlášť závažné zločiny. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť prokurátor z formálnych dôvodov, vytýkal mu neúplnosť výroku. Sťažnosť podal i obžalovaný X. H., ktorý sa necítil byť vinným zo žalovaného trestného činu a domáhal sa riadneho dokazovania, ktoré by preukázalo jeho nevinu.

Na základe podaných sťažností opätovne vo veci rozhodoval najvyšší súd, ktorý uznesením zo 14. marca 2012 sp. zn. 1 Tost 3/2012 podľa § 149 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a uložil krajskému súdu, aby vec prerokoval a rozhodol.

Prvé hlavné pojednávanie vo veci, na ktorom sa začali vykonávať dôkazy po ostatnom podaní obžaloby, sa uskutočnilo až 9. januára 2014 (č.l. 1607-1616). Následne sa vo veci vykonali ešte tri hlavné pojednávania a na ostatnom bol vyhlásený napadnutý rozsudok.

Najvyšší súd v rámci svojej prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa po ostatnom vrátení veci vykonal vo veci všetky dostupné a potrebné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pritom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako i okolnosti svedčiace v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonával dôkazy nečakajúc na návrhy strán.

Na základe vykonaného dokazovania a vyhodnotenia dôkazov v súlade so zásadou uvedenou v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por. dospel prvostupňový súd k správnomu záveru, že vykonanými dôkazmi nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok uvedený v obžalobe krajského prokurátora spáchal práve obžalovaný X. H.

V obsiahlom odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. vyslovil, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, ktoré skutočnosti bránia vyvodu spoľahlivého záveru, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, spáchal obžalovaný a akými úvahami sa spracovával pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä tých, ktoré si navzájom odporujú. Spôsobu, ktorým súd prvého stupňa hodnotil vykonané dôkazy, nemožno podľa názoru najvyššieho súdu nič vytknúť, pretože jeho hodnotenie

vykonaných dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia. Najvyšší súd si preto plne osvojil závery súdu prvého stupňa uvedené v napadnutom rozsudku. Tieto závery súdu prvého stupňa plne odôvodňujú jeho výrok o oslobodení obžalovaného a v podrobnostiach najvyšší súd na tieto závery odkazuje. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína ustanovenie § 264 ods. 1 Tr. por., z ktorého vyplýva, že najvyšší súd nemôže dávať záväzné pokyny súdu prvého stupňa k tomu, ako má hodnotiť jednotlivé dôkazy a k akým záverom má dôjsť pri hodnotení dôkazov. Je oprávnený iba dať súdu prvého stupňa záväzné pokyny, aby znovu vykonal niektoré dôkazy alebo vykonal dôkazy nové. V posudzovanej veci však ani samotný prokurátor v odvolaní nenavrhol vykonanie ďalších dôkazov, aby tak podporil svoje rozdielne závery od záverov súdu prvého stupňa.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu vychádzala obžaloba najmä zo svedeckej výpovede X. Z., ktorú urobil pred vyšetrovateľom 25. marca 1997 (č.l. 209-218/zv. II.), ktorú výpoveď však svedok následne odvolal. Za dôkaznej situácie, pri ktorej existuje iba jeden usvedčujúci dôkaz, vyvstáva pre súd pri vyhodnocovaní tohto dôkazu neľahká situácia, pretože takýto stav v sebe obsahuje riziko možných chýb a omylov. V takom prípade musí byť zo strany súdu venovaná mimoriadna pozornosť pri preverovaní takéhoto jediného usvedčujúceho dôkazu a takýto dôkaz musí byť mimoriadne starostlivo vyhodnotený. V danom prípade bola zo strany krajského súdu venovaná tomuto dôkazu náležitá pozornosť a jeho hodnoteniu nemožno nič vytknúť. Výsledkom toho bolo, že krajský súd nepovažoval výpoveď tohto svedka za vierohodnú. Argumentácia prokurátora, že súd vyhodnotil uvedený dôkaz jednostranne v prospech obžalovaného, nie je opodstatnená. Podľa výpovede tohto svedka z 25. marca 1997, na ktorú sa prokurátor odvolával, mal Z. J. sedieť vo vozidle na zadnom sedadle za poškodeným a tohto streliť pištoľou do chrbta. Zo znaleckého posudku znalcov MUDr. X. U. a MUDr. N. Z., ktorý vykonali súdnu pitvu poškodeného však vyplýva, že poškodený bol strelený do hrudníka, nakoľko otvor výstrelu je na chrbte nad VII. hrudným stavcom. Z uvedeného vyplýva, že samotné orgány prípravného konania i prokurátor spochybnili výpoveď svedka Z., nakoľko skutková veta obžaloby vychádza zo znaleckého posudku. Zbraň, ktorou bol usmrtený poškodený sa nenašla, napriek tomu prokurátor v odvolaní tvrdí, že išlo o zbraň obžalovaného H., ktorú skutočnosť mal potvrdiť svedok A.C.. Pritom z výpovede tohto svedka vyplýva, že pri skutku v obci Gáň, kde došlo k postreleniu obžalovaného, videl u obžalovaného zbraň - čiernu pištoľ ráže 9 mm, ktorú mal obžalovaný v legálnej držbe. Inú zbraň u obžalovaného nevidel. Uvedenú zbraň mu obžalovaný potom odovzdal, keď ho prevážali do nemocnice. Zbraň bola podrobená aj balistickej expertíze, pri ktorej bolo zistené, že zo zbrane sa nestrielalo. Ani ďalšie dôkazy, na ktoré sa odvoláva prokurátor, neusvedčujú obžalovaného zo spáchaného skutku. Najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že predmetné vozidlo zn. FIAT UNO, ŠPZ Z., v ktorom podľa obžaloby malo dôjsť k strelbe na poškodeného, bolo podrobené dôkladnej prehliadke, pri ktorej sa našiel iba projektil kalibru 9 mm, ktorý je iba druhovo zhodný so strelou predloženou na skúmanie (strelba v obci Gáň). Žiadne ďalšie stopy svedčiace proti obžalovanému sa nenašli. Pokiaľ prokurátor tvrdí, že obrana obžalovaného bola vykonaným dokazovaním vyvrátená, najvyšší súd pripomína, že právo na obhajobu je koncipované tak, že obžalovaný sa môže, avšak nemusí brániť, dôkazné bremeno nie je na obžalovanom, ale na orgánoch činných v trestnom konaní.

Zo zásady prezumpcie neviny (§ 2 ods. 2 Tr. por.) sa odvíja i subprincíp rozhodovania in dubio pro reo, podľa ktorého ak nie je vykonaným dokazovaním vina obžalovaného jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností preukázaná, musia byť vzniknuté pochybnosti vyložené v prospech obžalovaného. Za daného stavu preto krajský súd správne postupoval, keď vzniknuté pochybnosti vyložil v prospech obžalovaného X. H. a tohto pre skutok uvedený v obžalobe krajského prokurátora podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodil, nakoľko nebolo preukázané, že obžalovaný sa skutku dopustil. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní krajského prokurátora rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.